

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön július 2^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Napoleone Zebrù.

Olasz novella.

Még medicei Lorenzo utósó napjaiban is beszéltek a' firenziek azon fényes ünnepekről, melyeket 24 évvel előbb a' nemmes Hettore Finasco adott, midőn Hymen szövétnekét meggyújtotta. De fíjának szerelmi története sokkal nevezetesebb, 's a' nép ajkán tovább forgott volna, ha mindjárt végzete után ki nem üt Firenzében a' polgári békétlenség. Akkor természetesen a' jelen hamar felejteté a' multat, 's csak a' Salverte család-könyvében olvasható, a' mi itt következik.

Hettore Finasco harczi pályáját a' szerencse minden adományával előntötte. Mint a' milanoi herczeg hadi vezére a' velenceiek ellen martalékiból több várat és falut vársárlott, mint ura, Sforza, városokat elvesztett a' doge ellenében. Neki sikerült háza bukását meggátolni, 's azt ismét fényesen előállítani. Egy gazdag nagybátya iszonyú öröksége jutott kezére azon kötelezés alatt, hogy a' magáéhoz kapcsolja. — Kincset, becsületet, tekintetet, egészséget és eszet, csinos külsőt, és szerencsét mindenben, mihez fogott — mindent adott neki a' sors: csak a' szerelemben volt iránta szüntelen barátságtalan. Nem szükölködött ugyan a' némberek kegyeiben, de egyre sem talált, ki hű maradt volna hozzá. Az egész nemnek hadat izent volna, ha nagybátyjának parancsa házassodni nem kényszeríti, nehogy a' Zebrù grófi sarjadék kihaljon. — Hettore töprenkedett, tanácsot kért barátitól, 's végre még is saját belátását követte csak, olyat választandó, millyet mások leginkább nem választának: szégynt de kecsést.

A' sienai nemesség mutathatott akkoron ilyen kisasszonyt. Czelesztina semmi reményt sem táplálva, éppen az égnek akará magát feláldozni, mivel a' földön nem talált kérőre. Ekkor jelent meg Hettore Finasco - Zebrù; 's mivel lángolón kérte, Czelesztina

nem soká gondolkozott, 's Firenzében megtörtént a' pompás men-nyegző, melyről ezen igaz történet kezdetén szóllottunk.

Több hónapig teljesen hitte Hettore, hogy okosan tett. 'S nem is háborgatta senki szerencséje édeletében. Semmi gyanús tekintet, semmi gondtalan szó nem találkozott nője szemével vagy fülével. Sem hangzatkák sem éji zenék nem tisztelék-meg. A' gróf gyöngédsége nem talált vágytársra. Még is érzette, hogy a' ézes hetek elmultak, 's a' remegés hetei köszöntöttek-be. A' kis, szegény grófné gondoskodott maga hangzatkákról, melyek egész napon füleibe csengettek férjének, és serenadokról, melyek úgy hangzottak a' jó Zebrúnak, mintha fogait huzzák volna. — Szóval, neje a' leggonoszabb volt egész olasz országban; mérges macska, kinek jobban engedelmeskedett ő, mint valamely közvitéz neki valaha. Végre midőn neje követeléseit nem tudta tovább tűrni, egy vadászkastélyba illant, melyet a' hegyek közt birt. A' gyöngéd nő nem soká nélkülözheté férjét. Mit sohasem tesz, ha férje parancsolja, megtette most pusztá jó akarattól. Követte őt, lemondva a' város minden örömről. Hogyan élt együtt e' házaspár ama régi kastélyban, közelebből nem tudhatni. A' firenzeiek csak annyit tudtak-meg, hogy Czelesztina a' grófnak egy fiút szült, kit a' szomszéd köztársaságból egy Gonfalouiére tarta a' keresztvízre, 's jól hangzó nevével rá hagyta. Evvel későbbben ezen örömhír után véletlenül azon gyász-hír érkezett Firenzébe, hogy Zebrú grófné e' mulandó árnyékvilágból jobb létre költözött. Hasztalan remélték a' gróf barátjai a' gyászoló özvegyet körükben láthatni. Hasztalan épített némely szép hölgy fellegvárakat, a' megszorított férjet újra lebilincselhetni. Hettore többé nem látta Firenzét; csak húsz évvel aztán említett neve a' fővárosban egy igen szemebetűnő esetről.

Firenz azon korban világhírű lőn. A' mediceiek uralkodása, ama harczban és békében szerencsés kormányzók alatt, kik minden szépművészetet 's tudományt kegyeltek és pártoltak, a' főváros nagy fényre jutott. Konstantinápol bevételé, ezen egész kereszténységre nézve siralmas eset után számtalan görög tudósok, művészek és kézművesek kénytelenek voltak hazájokat elhagyva Hetruia clas-sikai földön, a' köztársaságok szelid kormányzata alatt új békés hont kérni. Ámbár egy szétrombolt nép tekintete mindenkor részvétre talált más nemzeteknél, még is a' firenzei földön a' kiűzött görögök elfogadtatása kevésbé lett volna fényes, ha a' főnökök, mi kisebb társaságoknál nagy fontosságú, a' vendégszeretet jó példányával előre nem járulnak. — Az idegenek türeséből származott későbbben az őket majmolási vágy. Így történt, hogy Firenze nem sokára egyetemhez hasonlított, melynek növendékei a' görögöktől

tanultak, vagy őket felülmulni törekedtek. Ezen közönséges képzés azonban legkevésbé sem volt kívánt sikerű. A' görögöknek apró formulák kutatása 's az olaszoknak iskolai pedantsága egyesültek a' mestereknek és tanulóknak különös feszegetésére. Nyilvános vitatások semmi jelentőségű dolgok fölött napi renden voltak. Maguk a' nők is szédelegtek a' tudósság miatt. Imitt-amott hir szárnyalt, hogy több szüz fellépett a' kathedrákra a' tanulóknak leczkéket tartani; beszéltek némelly utazó nőnemi tüneményről, ki ide 's tova vándorolt, a' legfontosabb észlelhető tudós tárgyakról értekezni. Illy Minerva tűnt-fel Firenzében is, és ott hatalmas tekintethez jutott.

Teremekben, templomok 's palotákban, nyilvános piacokon 's biztos összejöveteleknél, gazdagok és szegények hasonló lelkesedéssel beszéltek az isteni Faustináról, ki mély belátásának és eszékszóllásának egész bőségszaruját kiönté Athene fölött. E' bámult lény egy öreg gazdag urral érkezett, ki ugyan Salverte olasz nevet viselt, de spanyol származatúnak látszott, 's e' csudaszüz atyjának adta - ki magát. Különös volt, hogy ezt senki sem akarta hinni; közönségesen állították, hogy Faustina magas szülőktől származott; sőt némellyek atyját a' szentegyház hercegei közé számították. Ezen állításnak ugyan semmi alapja sem volt; de nem lehetett tagadni, hogy Faustina a' természetből fényes elmével és csuda - szépséggel áldott meg.

Most éppen készülöben volt, nyilvánosan megvitatni azon állítást, hogy a' nőnem a' férfinak semmi tekintetben nincs alárendelve, sőt némileg fentebb is áll. Elméjének némelly kisebb próbái megnyerték a' firenzeiek bizalmát. A' nők, természetesen, benne nagyobb politikai szabadságuk vezérszavát gyanították. Az ifjak lelkesen megéneklék Faustina szépségét, 's kevély nyelvét ama mesés hős fegyverhez hasonlították, melly egyszermind meggyógyítja a' sebeket, mellyeket vitézül vágott. A' régibb mesterek mosolyogtak ugyan a' leány merészségén, de mosolyuk mintegy atyai vala, 's midőn gáncsolt, helybenhagyó is volt. Röviden, közvélemény szerint, Faustina nyugodtan nézhetett a' nyilvános vita elébe, 's már előre fonhatta a' borostyánt, bár ki leend ellenzője. — Egy nyakas és aszott bolognai tudós vette-fel a' keztyűt, mellyet a' vértezett szüz az egész férjfinemnek vetett oda. Egy igen elmesztett görög ifjú ajálkozott társul a' szóvitához az olasz mesternek. Véletlenül azonban a' firenzeiektől annyira ohajtott vitának napja előtt megbetegedett a' bolognai tanár, 's harcoltársa, Aka kio Constantin ki nyilatkoztató, hogy nem képes tapasztalt mesterének helyét kipótolni. Nagy lön a' kíváncsi nép levertsége, és Faustina imádóinak

boszorkodása. Ők igen örültek ugyan bálványukat mint győztest üdvözölhetni; de még is jobban szerették volna, ha a' pálmához némi nehézség után jut, 's érdeme fényesebben tündöklék. Azért gondoskodtak róla, hogy árnyéklat okáért találkozzék Faustínának vágytársa, 's már hire is szárnyalt, hogy ellene nem fog elmaradni, de senki sem tudta megnevezni, és többen gyanakodtak, valljon nem csak képzetben létezik-e az.

Igy viradt-fel a' várt nap; az utszák, melyek a' platoi egyetem épületéhez vezérlettek, melyet Marsiglio Ficino alapított, és melyben az ünnepélyes vitatkozás történendett, rakva voltak tolongó néppel. A' terem néhány órával már Faustina belépte előtt tömve volt mindkét nemű hallgatókkal. Semmi hely sem volt üres az értekezőnének szánton 's egy korlátolt helyen kívül ellenzőinek számára. Hatalmas éljenezés hangzott, midőn Faustina belépett az ifjúság minden kellemében. A' jelenvoltak majdnem összenyomták egymást, hogy az érkezőnek utat nyissanak; drága szőnyegek, köpönyegek terültek lábai alá; szalagok és virágok boriták el, 's a' taps végtelen volt. Ő olly barátságosan köszönte, olly királyilag hajtá-meg fejét, olly édes szavakat látszott dadogni, hogy minden léptével nőtt csudálóinak tolongása, sőt többen, mielőtt egy szót is mondott volna themájáról, már győzedelmesnek akarák kiáltani. De Faustina maga is vonakodott illy diadaltól. Bátran lépett helyére, 's majdnem gunyosolylyal tekintett az üresen maradt ellenkező padra; 's miután az üdvözléseket viszonzá, themájához kezdett. Beszéde éles, csipős és korlátlan volt; csak ritkán bocsátkozott-le hallgatói érzelmének néhány édesgető szókat oda vetni. Azonban áradott ajkairól a' kacagást gerjesztő guny, azon apró szurós gonosz mondatcskák, melyek a' gyakorlottabb női nyelvnek annyira sajátjai; gyakori örömrivalás szakasztá félbe, 's beszédének záradéka, melyben minden erejét összeszedte, elragadó volt. 'S miután végzé beszédét, tombolás és csudálkozás támadt a' teremben, millyen még Firenzében soha sem tapasztaltott; millyenben még Medicei Cosmus sem részesült.

A' zavar olly nagy volt, hogy senki sem vette észre az ellenző székbe lépő ifjút, mialatt Faustínát istenesíték. Csak aztán lön csend, midőn egy pár öreg tanító a' terem közepén álló ércz edényre ütött, 's minden szem csudálkozva meredt a' vakmerőre, ki a' férjfiúi elsőséget bátorkodott védeni, 's a' bájos varázsnővel és kéjmámoreos néppel dacolni. Vonásait senki sem ismerte, de senki nem is tűrhette. Arcza, bár fiatal, de az ifjúság minden kellemétől megfosztva elég utálatos volt. Fekete sima haj hullott magas és széles homlokára, mellyhez sovány arcza legkevesbbé illett. Az ifjúnak

szemei nagyok és setétek voltak, de bágyadtak és gyülöletesek; szája elég tágnak látszott az ékesen szóllás özönét halvány ajkán keresztül a' nép közé bocsájtani: de a' nép sokat várt az idegentől, sőt ki is kacagták, 's egymás fülébe sugdosták, hogy Aesop szépség volt e' gyöngélkedő tanítványhoz hasonlítva fekete talarjában, mely kezének fehérségét kiemelte ugyan, de ferde természetét nem vala képes elrejtteni. Maga Faustina is, ki komoly és nemies tartásához ritkán volt hűtlen, szánakodva mosolygott rá, 's a' körulte levő hölgyektől kérdezte: „az ég nevére, ki e' fekete szörny? melyik sírból kelt-ki? mert valóban vére aligha nem jéggé fagyott.“

Ekkor nyitá-meg, mintha hallotta volna az elhitt leány beszédét, az ellenző széles ajkait, 's két sor gyöngy-fogakat láttatott, és szavai is mind gyöngyök voltak, melyek mindig sürűbben hullva elnémiták a' népet, 's ez egészen szem és fül lön, nehogy egy szemet is elveszejtessen belőle. Mindinkább élénkebb lön a' szónok arca; szemei fénylettek, sugárzottak, lobogtak, mi alatt nyelve megsemmítő mennykövekkel egymás után szétmennydörögte Faustina állításait. Minden bölcsét, történetirót és költőt, kik valaha a' nőnem gyöngeségéről és ravaszságáról irtak vagy énekeltek, felidézé a' férjfiak oltalmára. A' bámulva hallgató nép meg nem fogható ezen ifjúnak olvasottságát és emlékező tehetségét, ki korának ellenére is olly durva szókat villogtatott ezen kedves nem ellen, melynek az ifjúság annyira hódol. — Midőn végre a' szónokló, mint Faustina tevé, erejét beszéde végére gyűjtven, legragyogóbb színekkel festette a' férjfiú erényeit, bátorságát, igazságszeretetét és szelidségét, mely erejének öntudatában megbocsájt, valamint a' nagylelkű oroszán kiméli gyöngé ellenét, ekkor a' gyöngé ifjú, rútsága daczára is, Apollóhoz hasonlított, 's a' rokonszenv, melyet minden férjfiú és némely nő keblében támasztott, hangos és tartós tetszéssé tört-ki.

Azon kevesen, kik morogtak vagy piszegettek, elnyomattak. Faustina vesztve volt. Maga a' szüz is, tehetlen csak egy szót is viszonzozni, haragtól elfogultan, a' szégyen vagy egy más homályos érzet miatt, mely talány volt ugyan, de lefegyverző, és szívét összekulcsoló, remegve es halványan távozott kevés hiveitől kísérve a' teremből. — A' győzelmes megrázkodott ellenének levertségén. Megvakitva szerencséjétől, melyet nem reménylett tökélyesen kivivhatni, csak néhány merészségét mentő szókat toldott beszédéhez, 's azonnal elhallgatott. Most ingerültségével vetélkedett a' kifáradás; tekintete elveszté varázs tűzét, melyben lobogott, 's az ajtóra meredt, melyen Faustina távozott, mint egy földfeletti tüemény után.

Azonban mindenfelől e' kérdést hangoztatá a' kíváncsiság: „ki volt meggyőzője a' menyeyi Faustinának? — 's a' szónoki szék-ről, melyet a' győző elhagyott, hirdeté a' legidősb' professor: „Napoleone Zebrü, Hettore Finasco - Zebrü gróf egyetlen fija és örököse.“
(*Folytatása következik.*)

HAZAI HIRLELŐ.

Lamarepiequot indiai pantheonja felől a' Hírnök Századjainak közelebbi számaiban érdekes és valóban honunk közfigyelmét érdemlő tudósítások közöltetnek. Valóban sajnálni lehet, hogy miután L. ur csak a' közelebbi országgyűlés végén kinalta-meg e' keletindiai ritkaságok megvételével a' Pozsonyban tanácskozott KK. és Rendeket, az e' tárgyról tanácskozás elmellőztetett. L. ur nemzeti muzeumunk számára ohajtá a' becses és ritka gyűjteményt az ország által megvétetni. Hatvan ezer ezüstoffot kíván érte, 's a' fizetés iránt kész bármilly kedvező egyességre lépni. — Örökké sajnálandó volna, ha e' nagy becsű gyűjteményt (milyenhez nem olly hamar lehet ismét jutni) elvesztenők; ha az iránt honunk hatóságai, kik még mindig sikeres lépést tehetnének, közönbösek maradnának. Nemzeti muzeumunk annak megszereztetése által olly fényt, olly kincsét nyerhetne, millyennek mását századok mulva sem szerezhethné, 's melly őt a' világ legérdekesebb muzeumai sorába helyeztetné. Hány tömérdek becsű 's örökre kipótolhatlan kincs, melly a' magyar tartományokban találtatott, vitetett már ki a' külföldre (hol most a' muzeumok 's gyűjtemények legritkább kincseiül mutogattnak) 's veszett-el honunkra nézve örök időkre közönbösség 's közfigyelem hiánya következtében? — De bizunk ő cs. k. főherczegsége országunk kegyes nádora ritka bölcsességű gondoskodásában is, ki mint a' nemzeti muzeumnak gondviselő pártfogója ez intézetet már eddig is folytonos áldott sikerű rendeleteivel és szerzeményeivel egyre szaporitá; mi által ő fensége a' Magyarok háláját örökre leköttelezé, 's magas nevét egy nemzeti emlékre legigazabb joggal méltatá. Ő cs. k. fensége bizonyosan minden lehető módot fog használni, hogy a' kérdésben forgó ritka gyűjteménynyel nemzeti muzeumunk fényét gyarapítsa 's örökítse!

PESTI VIZSGÁLÓ.

A' pesti művészeti egyesület f. é. július 5-kén délelőtti 11 órakor nagy gyűlést fog tartani, a' nemzeti casino teremében; melyre az egyesület tagjai ezzel megjelenésre kéretnek

a' p. művészeti egyesület
igazgató választmánya.

Gyászshir. — Pesten súlyos májbetegség következtében mult hónap 22-kén szenderült boldogabb életre t. n. Karácsonyi Emanuel ur, több t. n. megye táblabírája, élete 70-dik évében. Hült tetemei 26-án vitettek a' váci ut melletti köztemetőbe. Gyászolja elhunytát hitese t. n. Verzár Maria asszonyság.

KÜLÖNFÉLE.

T r é f a f ü z é r.

J á t é k o s.

Egy ifjú nős már két év óta játszik; játéka olly gyermekies, hogy majd alig érdemel említést. Találják-ki, kérem, kedveseim! játékát; megjegyezvén, hogy az magában a' legegyszerűbb, de jelentése még is Plato komoly eszméivel vetekedik. Mig olvasóim az ujházások játékait sziveskednek végig vizsgálni, én az alatt türelmökért esdve, egy rövid történeti anekdotát sorolok elő, mellynek végén minden esetre számolok kegyetek kitalálására.

Én, kedves szépeim! születésem után nem sokára — mint házi krónikánk bizonyítja — mosolyogtam; később pedig jó ízűen nevetkeztem. Csacsogó köromban a legkisebb nevelés tárgyán is el annyira kacagtam, hogy öreg dajkámat nem egyszer fenyegette örömbefulás; 's minthogy az elszoktató 's komolyító eszközök daczára is napokat át kacagtam fa-paripáim 's ezérván ugráló bábaim között, nem jósolhattak mást belőlem aggódó szülőim egy második Democritusnál.

Felnöttem, s komoly-böles oktatómnak számtalan „per risum multum poteris cognoscere stultum”-ja valamivel alább hangolván kedvkitörésemet, annyiban tehetett kedélyemen változást, mennyiben azt a hahoták világából egy határtalan vig modorú országba költöztette. Ez az ország, minthogy légje éppen bő lyukaesű tudómnak való volt, nekem hova tovább igen tetszett; el is követtem mindent a' honfűsodhatásért. És ez könnyen ment, mi több, fél év múlva már consullá lettem; törvénykönyvnek „peleskei notariust” 's más illy szeszélyű auctorokat vettem-fel. Lön pedig, hogy ezeknek egyikében ezt olvasám: „az élet játékunkra engedtetett kurta idő” — mely igécske hihetlen erővel fészkelvén magát agyamba, gyűlést hirdettem megmagyarázása végett. Egyik egy, másik más, nekem nem tetsző módon bonczolgatá; míg végre is magamra szorult a' gordiusi csomónak e' képpen felbontása.

„Az életet kétséggül boldogságra adta embernek a' természeti nagy erő, mit be is bizonyít érte teremtetett áldás-özönével. Az életet a' vidámság, vigság teszi kellővé, boldoggá. Ugy de a' vidámság, vigság fenntartója, tápszere a' játék, melynek erősségeül legyen a' játékos örök vig gyermekkor. Hogy tehát a' természeti nagy erő czéljának — mert ezt tenni köteleztünk — megfelelhessünk, egész életünkben játszanunk kell.

„Helyes — riadának — éljen nagytekintetű böles consulunk!”

A' gyenge fa-paripák természetesen izzé porrá zutak volna most már a' 22. év súlya alatt; más, korhoz alkalmazott játék után kelle tehát látnom, mit a' teke- 's kártya-asztaloknál csak hamar fel is lettem. Hej boldog idők! még csak akkor volt ám az élet! — különben juratus és nötlenség már magukban is nagy boldogság. Igaz ugyan, hogy erszényem csakhamar sorvasztó lázba esett, 's éjszakázás-lopta anyagisúlyomat zsebeimre osztott kavicsokkal kelle kipótolnom, hogy valamelly tréfás szeliő-könnű pehelyként ne ragadjon magával: még is végetlenül boldognak érzém magamat játszva viarasztó körömben elannyira, hogy ha egy éjet rendesen ágyban találtam átfenteregni, a' szó teljes értelmében elmondhattam: „amici! noctem perdidit!”

Nömet- tudnunk kell hogy már nős vagyok — esitt-játéknál szerettem-meg ügyességeért; előre képzelvén, mint fogom majd vele az életet keresztül játszani; képzelém boldogságomat. Azonban ő méh-hordta édes szavaival, — mint garabonczás diák a' sárkányt barlangjából — minden játszó körből kiolvasott, 's kárpótlásul egy szörnyű gyermekesét tolt nyakamra.

E' szerint tudják, ha nem ismerik is kegyetek a' játékos; egyik megismertető helyegét hozom még fel játékának. Sokan játszhatják, de ugy, hogy közülök egynek szeme bekötve 's neve czicze legyen. Ugy van! kegyetek eltalálták; a' játék szembekötödsi, 's én magam tulajdon nőm által beavatott két éves czicze. Eléggé vigyázok, tapogatok, ugrom, szaladok; hol orrom zuzik-be, hol lábam ficzamlík-ki, de hogy boldogulhatnék? mikor kiméletlen nőm, azon kívül hogy szereimet egészen a' sajtóságis leszoritotta, földig hurrol, ha les-rést próbálok ujaimmal nyitni, mikor a' házi barátok jobb ízűn kacagnak a' mellékszobában, mint én hajdan boldog világomban. — O mihi

praeteritos referat si Jupiter annos! Haragudjam? így bú száll-meg; ez pedig czélommal ellenkezik. Letépjem szememről a' köteléket? Hátha neki is olly eleme a' játék, mint nekem egykor az áldott Halber, Makao? Soha sem tudom, mi tevő legyek! Ugyan kérem, legyenek szivesek kegyetek tanácsukkal segíteni. — Nem jó lenne-e, ha mindenek előtt nőmet fognám-el őszinte feleletet váró ezen kérdésemre: „ha csak ugyan eleme-e a' szembe-kötödsi játék?” És ha igennel felelend édes nőm, akkor én is hiánytalan kölesönt fizető leszek. Szinte látom kegyetek jóvá hagyását; azért ennél maradok; 's fogadom is, hogy ha nőmnek más játékhoz nem jó kedve, nem egy könnyen szabadul-meg szemkötelékétől

Szücs Károl.

Toldalék Paer életéhez.— Paer egy olasz dalszínésznőt, Riccardi Francescát, vett nőül, ki még házassága közben az olasz szinpadon sokszor lépett-fel.— Udinában, a' velencei Friaulban, éppen midőn Bernadottenak fő hadi szállása volt itt, kellett volna jutalomjátékának adatni. — Ő Portugallónak „la Donna di genio volubile“ czimű operáját választá. Az előadás napja jelen volt, a' hirdetmények kitéve, 's már dél volt, midőn az első Buffo, Olivieri nevű, ki nélkül a' darab nem adattathatott, betegnek jelenteté magát, 's valóban lefeküdt, nem egésségtelenség, hanem irigységből. — Az impresario kétségbeeséssel küzdött; a' prima donna még inkább tűnődött azon, mint kelljen a' publikumot megnyugtadni. — De Paer lecsendesíté az impresariót és nejét; ő maga akarta átvenni azon komikus szerepet. — Minthogy a' próbákon mindig jelen volt, az egész operát csaknem könyv nélkül tudta, és csakugyan olly jelesen játszotta szerepét, hogy most Olivieri nem nejére hanem reá irigykedett, és az operának másodszeri adatásakor tökélyesen egésséges lön. De most a' francia tábornokkar az első Buffót és nem Olivierit akarta hallgatni. — Az impresario börtönnel fenyegetett, ha azon énekes, ki első adatáskor mulattatá a' publikumot, fel nem lépne. — A' színház igazgatójának nagy munkába került Bernadotteval megértetni, hogy neki nincs joga Paer felett parancsolni; mert bár Paer férje egy énekesnőnek, de ő maga nem szerződött tag, nem színész, 's csak az igazgató 's neje kedvökért vállalta-el minap a' szerepet a' beteggé lett primo Buffo helyett. — Mind e' mellett is Bernadotte dragonyosokkal keresteté-meg kedvelt Buffóját, 's csak miután meg nem kapták, nyugodott-meg Olivierrel.

Jeles színésznő. Egy fiatal színésznő, ki szépsége, tehetsége, és szeretetre méltó jelleméért közönségesen tiszteltetett, Szebenben egy szomorú játékban lépven-fel, valamint mindig, nemesak köztetszésre játszott, hanem minden várákozást felül mult, különösen midőn tragikai szerepének végén a' színhálalt valóvá változtatta. — E' szavakkal t. i. „Ferdinand követlek!” — megölte magát; a' vér kigyózdott sebéből, 's a' szép nő néhány percz helyett. — Indító okul e' tette egy levél szolgálat, melyben jelentetett neki, hogy kedvese, miatta, egy párviadalban esett-el.

Kettős öngyilkosság. A' milanoi székesegyház legfelsőbb tetejéről zuhant-le nem régiben egy szerelmes pár az ott elmenők nagy borzalmára. — A' férfi mintegy 32 éves nőtelen 's nem tehetség nélküli rézmetsző. Szerencsétlensége társa egy 19 éves két gyermekű anya ugyan azon reggel férjével, egy oda való pékkel, történt szővitája után legszebb ruháit felvette, 's 11 órákor a' házat elhagyta; három órával később, szerelmesével együtt az egyház piaczn szétzúzva végzé életét.

Ottília.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 612.